ICCJ – Cariera judecătorilor şi procurorilor. Interdicţia legală instituită de dispoziţiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004, republicată

Potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, judecătorii și procurorii numiţi în condiţiile art.33, nu pot fi delegaţi, detașaţi, transferaţi și nu pot promova la alte instanţe sau parchete timp de cel puţin 3 ani de la numirea în funcţia de judecător sau procuror.

Scopul reglementării fiind acela de a asigura stabilitatea la instanţele și parchetele la care s-a dispus numirea magistraţilor în condiţiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, dispoziţiile art.33 alin.(14) din aceeași lege sunt aplicabile nu numai situaţiilor enumerate de acest text, ci oricărei situaţii care ar avea ca rezultat eliberarea/ vacantarea postului ocupat de un judecător/ procuror numit în condiţiile art.33 din lege.

Decizia nr. 3759 din 27 septembrie 2012

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.989 din 20 decembrie 2011 s-a reţinut că interdicţia prevăzută de art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, este aplicabilă în cazul cererilor judecătorilor de numire în funcţia de procuror, respectiv ale procurorilor de numire în funcţia de judecător.

În motivarea acestei hotărâri, s-au reţinut următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, persoanele numite în funcţia de judecător sau procuror în condiţiile art.33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanţe sau parchete timp de cel puţin 3 ani de la numirea în funcţie.

Interdicţia prevăzută de dispoziţiile art. 33 alin. (14) din Legea nr.303/2004 republicată a fost introdusă prin O.U.G. nr.100/04.10.2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiţiei și viza, iniţial, o perioadă de un an.

Ulterior, prin Legea nr.97/2008 privind aprobarea O.U.G. nr.100/ 2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiţiei, publicată în Monitorul Oficial nr. 294/15.04.2008, textul art. 33 alin.(14) a fost modificat, în sensul instituirii unei interdicţii de 3 ani.

Urmând o procedură specială de admitere în magistratură, regula fiind admiterea în magistratură prin Institutul Naţional al Magistraturii, persoanele care promovează concursul organizat în condiţiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004 trebuie să respecte interdicţia instituită în alin. 14 al aceluiași articol.

Instituirea de către legiuitor a unei astfel de interdicţii, în cazul judecătorilor sau procurorilor care promovează concursul de admitere, organizat în condiţiile art.33 alin.1 din Legea nr.303/2004, are ca scop menţinerea ocupării posturilor din cadrul acelor instanţe sau parchete, care se confruntă cu dificultăţi constante în asigurarea necesarului de judecători și procurori prin modalitatea principală de admitere în magistratură. Posturile propuse pentru ocupare în baza acestei proceduri sunt publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii, al Institutului Naţional al Magistraturii și aduse la cunoștinţă printr-un comunicat de presă, iar participarea la concurs a candidaţilor se face în

considerarea numai a acestor posturi și a respectării constrângerilor pe care le impune procedura vizată.

Dat fiind faptul că interdicţia prevăzută de dispoziţiile art. art. 33 alin. (14) se aplică în situaţia în care un judecător solicită transferul la o altă instanţă sau un procuror solicită transferul la o altă unitate de parchet, Plenul apreciază că această interdicţie se aplică cu atât mai mult în situaţia în care judecătorul solicită transferul/numirea la o unitate de parchet sau procurorul solicită transferul/numirea la o instanţă.

O interpretare contrară ar conduce la instituirea unui tratament diferenţiat, or, nu se poate admite ca interdicţia să fie aplicabilă în prima situaţie, iar într-o situaţie similară aceasta să nu se aplice, scopul reglementării fiind în mod evident acela de a asigura stabilitatea la instanţele și parchetele la care s-a dispus numirea magistraţilor în condiţiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004.

Prin Hotărârea nr.1020 din 20 decembrie 2011 a Secţiei Pentru Judecători din cadrul C.S.M., în acord cu cele reţinute de principiu în Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.989 din 20 decembrie 2011, s-a constatat că mai mulţi procurori, între care și recurentul, nu îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege pentru numirea în funcţie de judecător.

Împotriva celor două hotărâri a declarat recurs SO, susţinând că prin Decretul nr.757 din 29.06.2010 emis de Președintele României a fost numit în funcţia de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Bujor, judeţul Galaţi, iar la data de 5.11.2011 s-a adresat cu cerere solicitând C.S.M. să fie numit judecător la Judecătoria Slobozia sau la Judecătoria Olteniţa, având domiciliul în municipiul Călărași, cererea sa fiind respinsă prin Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secţia pentru judecători a C.S.M., în temeiul Hotărârii nr.989 din 20.12.2011 adoptată de Plenul C.S.M.

În motivarea cererii de recurs s-a susţinut că cele două hotărâri sunt nelegale, în esenţă, pentru următoarele motive:

– dispoziţiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, sunt aplicabile în cazul transferului, promovării, delegării și detașării judecătorilor/ procurorilor care au fost numiţi în condiţiile art.33 din această lege;

– dispoziţiile art.33 alin.(14) din această lege nu sunt incidente în cazul unei cereri prin care un procuror solicită numirea în funcţia de judecător sau invers;

– Hotărârea nr.989/2011 introduce o reglementare discriminatorie în ceea ce privește judecătorii și procurorii care au fost numiţi în funcţie conform prevederilor art.33 din Legea nr.303/2004, republicată, în raport cu judecătorii și procurorii numiţi în urma promovării examenului de capacitate, potrivit art.31 din aceeași lege;

– Hotărârea nr.1020/2011 este nelegală pentru că, dacă Hotărârea nr.989/2010 modifică Hotărârea nr.193/2006 a Plenului C.S.M. privind transferul judecătorilor și procurorilor, precum și numirea judecătorilor în funcţia de procuror și a procurorilor în funcţia de judecător, această hotărâre nu este aplicabilă cererii sale care a fost depusă anterior adoptării Hotărârii nr.1020 din 20.12.2011.

În concluzie, recurentul a solicitat anularea celor două hotărâri ca fiind nelegale și să fie obligat C.S.M. să emită o hotărâre prin care să propună numirea sa în funcţia de judecător la una dintre instanţele care au posturi vacante (la data formulării cererii): Judecătoria Sectorului 6 București, Judecătoria Constanţa sau Judecătoria Brăila.

Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare prin care a invocat excepţia de necompetenţă materială a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie – Secţia contencios administrativ și fiscal în ceea ce privește Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., susţinând că dispoziţiile art.29 alin.(7) din Legea

nr.317/2004, excepţie care a fost respinsă prin Încheierea din 21 iunie 2012.

Totodată, autoritatea publică intimată a invocat excepţia inadmisibilităţii recursului în ceea ce privește Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secţia pentru judecători a C.S.M. care, potrivit art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 nu poate fi atacată la Secţia contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie, care potrivit art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 nu poate fi atacată la Secţia contencios administrativ și fiscal, nefiind o hotărâre adoptată de Plenul C.S.M.

În ceea ce privește Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., autoritatea intimată, prin întâmpinarea depusă, a solicitat respingerea recursului, susţinând, în esenţă, că nu există motive de nelegalitate.

Recurentul a depus și concluzii scrise prin care a reiterat susţinerile formulate în considerentele cererii de recurs și, în plus, s-a referit la cererile de intervenţie care s-au formulat în cauză, respinse în practicaua acestei decizii, anterior dezbaterilor.

Recursul formulat împotriva Hotărârii nr.1020/2011 a Secţiei pentru judecători a C.S.M., este inadmisibil pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Este necontestat că Hotărârea nr.1020/2011 a fost emisă de Secţia pentru judecători a C.S.M. fiind contestată ulterior, astfel că prin Hotărârea nr.158/2012 adoptată de Plenul C.S.M., contestaţia recurentului a fost respinsă, iar această ultimă hotărâre face obiectul Dosarului nr.2859/1/2012 aflat pe rolul acestei secţii.

Or, potrivit art.29 alin.(7) coroborat cu art.29 alin.(5) din Legea nr.317/2004 republicată, numai hotărârile Plenului C.S.M. pot fi atacate la Secţia de contencios administrativ a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie, ceea ce face ca recursul

care privește Hotărârea nr.1020/2011 să fie inadmisibil, urmând să fie respins ca atare.

Recursul formulat împotriva Hotărârii nr.989/2011 a Plenului C.S.M. este nefondat fiind respins pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat și la pct.1 al acestor considerente, prin Hotărârea nr.989/2011, Plenul C.S.M. a statuat că interdicţia prevăzută de art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, este aplicabilă în cazul cererilor judecătorilor de numire în funcţia de procuror, respectiv ale procurorilor de numire în funcţia de judecător.

Potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, judecătorii și procurorii numiţi în funcţiile respective, în condiţiile art.33, nu pot fi delegaţi, detașaţi, transferaţi și nu pot promova la alte instanţei sau parchete timp de cel puţin 3 ani de la numirea în funcţia de judecător sau procuror.

Astfel, prin Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secţia pentru judecători a C.S.M. a reţinut că potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată și a Hotărârii nr.989/2011 a Plenului C.S.M., a constatat că nu sunt îndeplinite condiţiile legale pentru numirea în funcţia de judecător în cazul cererilor formulate de 22 procurori de la parchete de pe lângă judecătorii, între care și cererea recurentului.

În primele critici formulate împotriva Hotărârii nr.989/2011, recurentul a susţinut că dispoziţiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, se aplică exclusiv în cazul transferului promovării, delegării și detașării judecătorilor/ procurorilor care au fost numiţi în condiţiile art.33 din această lege, precum și că dispoziţiile art.33 alin.(14) din lege nu sunt incidente în cazul cererilor care au făcut obiectul Hotărârii nr.1020/2011 prin care procurorii, între

care și el, au solicitat numirea în funcţia de judecător, susţineri care sunt neîntemeiate.

Înalta Curte reţine că C.S.M., în calitate de autoritate administrativă autonomă a puterii judecătorești, care gestionează cariera magistraţilor și realizează politicile de resurse umane ale instanţelor și parchetelor care formează sistemul puterii judecătorești, a interpretat prevederile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004 republicată, în raport cu scopul urmărit de legiuitor prin reglementare, norma juridică în cauză făcând o enumerare exemplificativă, iar nu limitativă, a situaţiilor în care stabilitatea pe funcţie ar putea fi afectată.

Deci, au alte cuvinte, Înalta Curte reţine că dispoziţiile art.33 alin.(14) din lege sunt aplicabile nu numai situaţiilor enumerate de acest text și de Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., ci oricărei situaţii care ar avea a rezultat eliberarea/ vacantarea postului ocupat de un judecător/ procuror numit în condiţiile art.33 din lege.

O altă critică a recurentului este în sensul că Hotărârea nr.989/2011, care reprezintă o reglementare inferioară în raport cu legea, modifică dispoziţiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004 republicată, introducând o ipoteză neavută în vedere de legiuitor, susţinere care este neîntemeiată.

Astfel, așa cum s-a argumentat mai sus, prin reglementarea instituită la art.33 alin.(14) din lege, s-a urmărit, în esenţă, ca timp de 3 ani de la numire, judecătorul/ procurorul care a fost numit în funcţie potrivit art.33 din lege să nu aibă nicio posibilitate să părăsească postul și astfel să afecteze stabilitatea statului de funcţii și activitatea instanţei/ parchetului respectiv.

Deci, cu alte cuvinte, Hotărârea nr.989/2011 nu modifică dispoziţiile art.33 alin.(14) din lege, ci le explicitează cu o situaţie de mobilitate în funcţia de judecător/ procuror,

apărută în gestiunea resurselor umane ale instanţelor/ parchetelor din sistemul autorităţilor judecătorești, de natură să afecteze activitatea acestora și să împiedice realizarea scopului urmărit de legiuitor.

Printr-o altă critică, recurentul a susţinut că Hotărârea nr.989/2011 ar introduce o reglementare discriminatorie împotriva judecătorilor/ procurorilor care au fost numiţi în funcţii conform art.33 din Legea nr.303/ 2004 republicată, în raport cu judecătorii/ procurorii numiţi în urma promovării examenului de capacitate, potrivit art.31 din aceeași lege, susţinere care este neîntemeiată.

Astfel, în primul rând, interdicţiile care au ca scop ca judecătorul/ procurorul să rămână pe postul pe care a fost numit timp de cel puţin 3 ani au fost prevăzute prin art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, care nu a fost declarat neconstituţional și nici în cauză nu a fost invocată o astfel de excepţie, singura cale prin care s-ar fi putut constata caracterul discriminatoriu al unei dispoziţii legale.

Oricum în opinia Înaltei Curţi, art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, nu a introdus o reglementare discriminatorie, fiind vorba de situaţii diferite și de căi distincte de acces în profesie, legiuitorul având libertatea să prevadă condiţii diferite în ceea ce privește mobilitatea și stabilitatea în funcţia de judecător/ procuror, în raport cu modalitatea de acces în profesie.

În fine, recurentul a susţinut că Hotărârea nr.989/2011 nu este aplicabilă în cazul soluţionării cererii sale, astfel că Hotărârea nr.1020/2011 este nelegală, fiind încălcat principiul neretroactivităţii actelor juridice.

Deci, această critică vizează legalitatea Hotărârii nr.1020/2010, recursul formulat împotriva acestei hotărâri a Secţiei pentru judecători a C.S.M. fiind respins ca inadmisibil.

Oricum, în opinia Înaltei Curţi, în privinţa Hotărârii nr.989/2011, care are un caracter explicativ al dispoziţiilor art.33 alin.(14) din Legea nr.303/ 2004, republicată, aplicabilitatea sa trebuie raportată la data intrării în vigoare a prevederilor legale explicitate, singurele care produc efecte juridice.

În concluzie, recursul privind Hotărârea nr.989/2011 este nefondat, fiind respins ca atare, actul administrativ atacat fiind legal și temeinic.